

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

OHNIVÁ
KŘÍDLA

SKRYTÉ KRÁLOVSTVÍ

FRAGMENT

Ohnivá křídla Skryté království

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

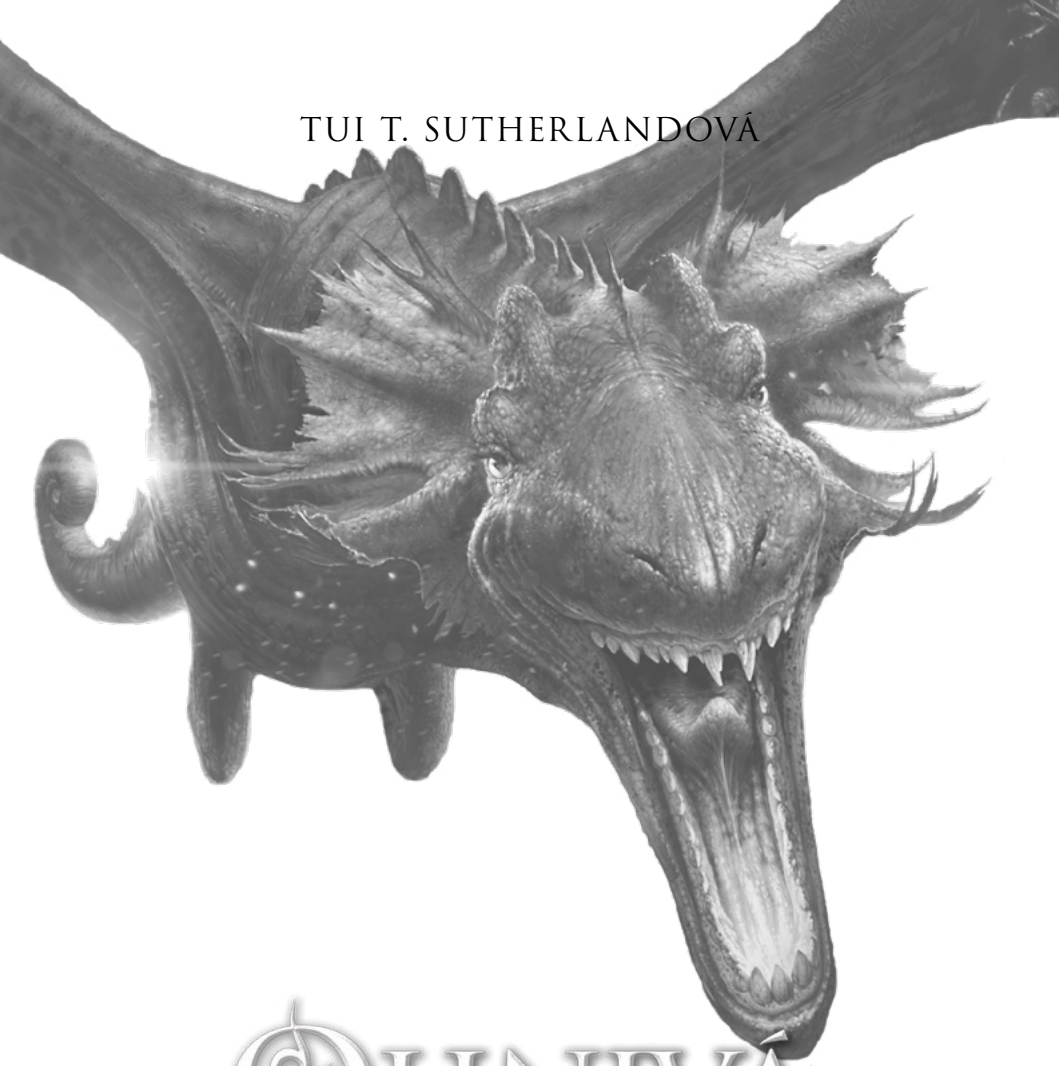
FRAGMENT

Tui T. Sutherlandová
Ohnivá křídla
Skryté království
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

OHNIVÁ KŘÍDLA

SKRYTÉ KRÁLOVSTVÍ

 FRAGMENT

**NOCILETŮV PRŮVODCE
PO DRACÍCH PYRRHIE**

BAHNOLETI

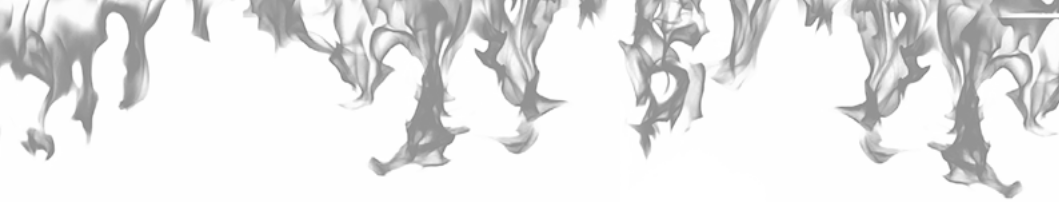
Popis: silné, obrněné hnědé šupiny, někdy s jantarovými a zlatými podšupinami, velká, plochá hlava s nozdrami na horní straně čenichu.

Schopnosti: umí chrlit oheň (jsou-li dostatečně zahřátí), zadržet dech až na hodinu a splynout s prostředním velkých močálů. Obvykle jsou velice silní.

Královna: královna Blatana.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žhavy a nebeletů.

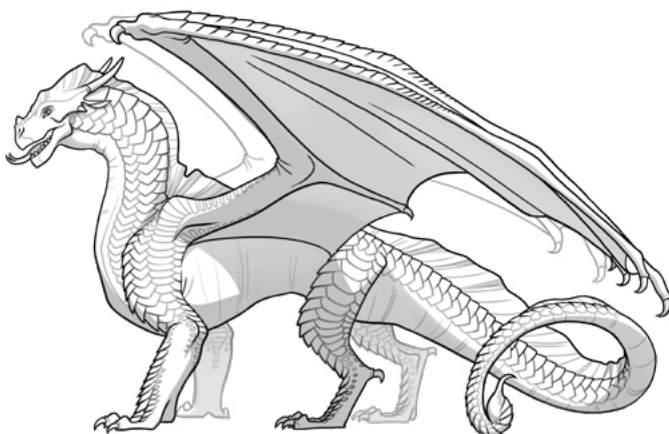
PÍSKOLETI

Popis: bledě zlaté nebo bílé šupiny odstínu pouštního písku, ocas s jedovým hrotem, rozeklaný černý jazyk.

Schopnosti: mohou přežít dlouhou dobu bez vody, umí uštknout nepřítele hrotem ocasu jako štíři, maskují se zahrabáním do pouštního písku, chrlí oheň.

Královna: po smrti královny Oázy je kmen rozdělen mezi tři soupeřky o trůn: sestry Žhavu, Žáru a Plamenu.

Spojenci: Žhava bojuje po boku nebeletů a bahnoletů, Žára se spojila s mořelety a Plamena má podporu většiny píscololetů a ledoletů.

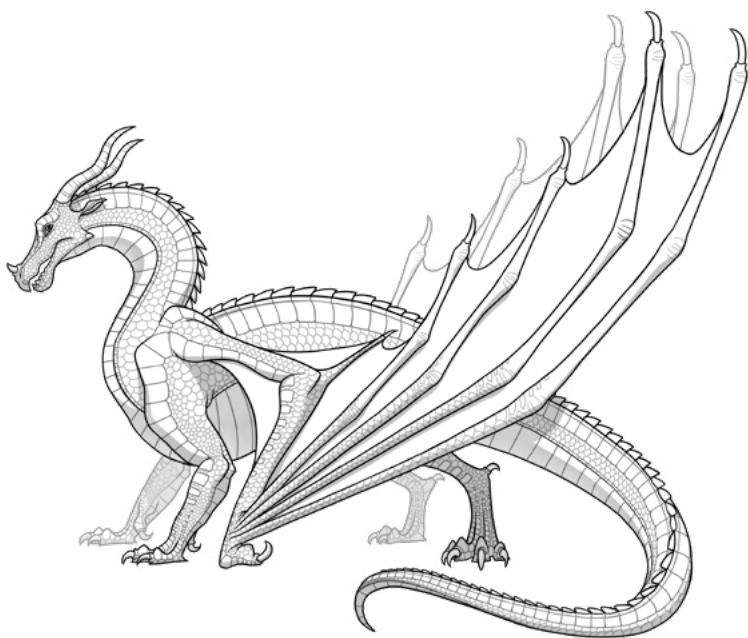
NEBELETI

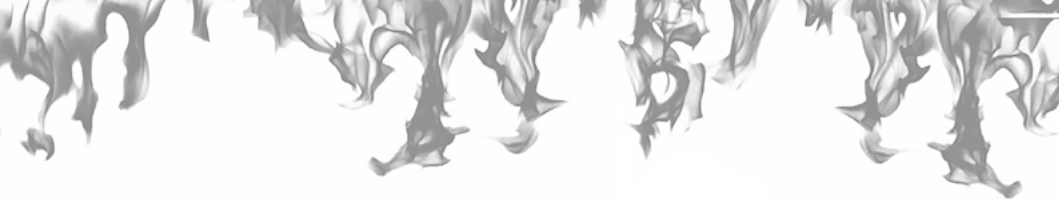
Popis: červenozlaté nebo oranžové šupiny, obří křídla.

Schopnosti: mocní bojovníci a letci, umí chrlit oheň.

Královna: královna Šarlata.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žhavy a bahnoletů.

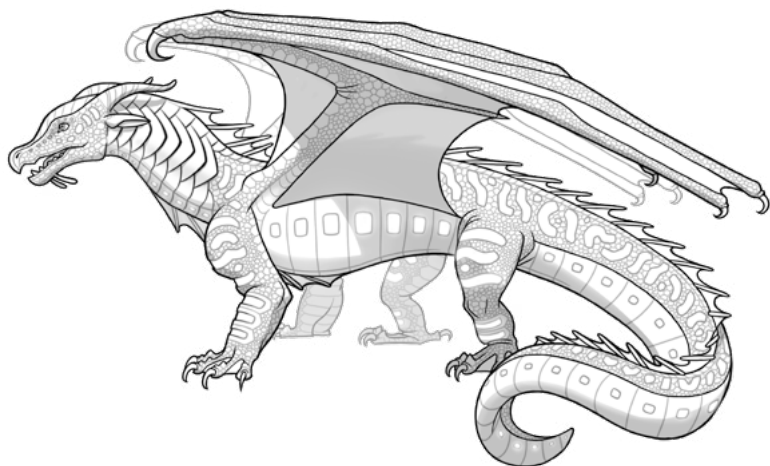
MOŘELETI

Popis: modré, zelené nebo akvamarinové šupiny, mezi prsty plovací blány, žábry na krku, světélkující pruhy na ocase, hlavě a podbřišku.

Schopnosti: umí dýchat pod vodou, vidí ve tmě, jediným máchnutím silného ocasu vytvářejí velké vlny, vynikající plavci.

Královna: královna Korála.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žáry.

LEDOLETI

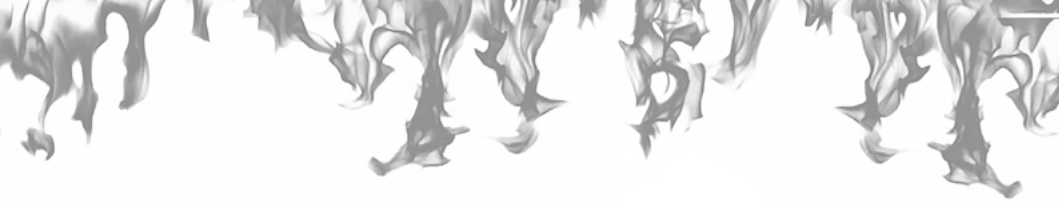
Popis: stříbřité šupiny odstínu měsíce nebo bledě modré odstínu ledu, pilovité drápy pro lepší pohyb po ledu, rozeklaný modrý jazyk, bičovitě zúžený konec ocasu.

Schopnosti: vydrží teploty pod nulou a jasné světlo, smrtící mrazivý dech.

Královna: královna Moréna.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Plameny a většiny písčokletů.

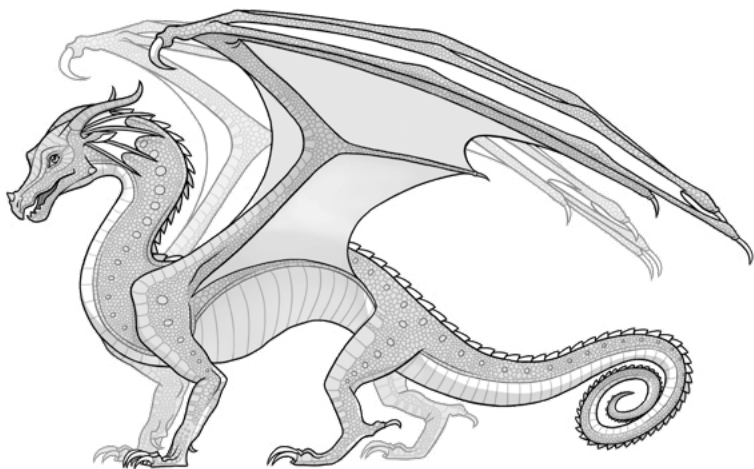
DEŠŤOLETI

Popis: šupiny neustále mění barvu, obvykle září barvami jako u rajek, chápavý ocas.

Schopnosti: umí měnit barvu šupiny tak, aby splývali s okolím, chápavé ocasy jim pomáhají při šplhu, žádné známé přirozené zbraně.

Královna: královna Nádherie

Spojenci: velké války se neúčastní.

NOCILETI

Popis: nafialověle černé šupiny a roztroušené stříbrné šupiny na spodní straně křídel jako noční nebe plné hvězd, rozeklaný černý jazyk.

Schopnosti: umí vydechovat oheň, mizet ve stínech, číst myšlenky a předpovídat budoucnost.

Královna: přísně střežené tajemství.

Spojenci: příliš tajemní a mocní, než aby se účastnili války.

DRAČÍ VĚŠTBA

*Až válka bude trvat dlouhých dvacet let...
objeví se dráčata.
Až krev a slzy budou zemi rozmáčet...
objeví se dráčata.*

*Křidel moře vejce modré temně,
křídla noci přijdou sama ke mně.
Vysoko v horách dračího světa
největší tě čeká vejce nebeleta.
V bahnisku pátrej, je tam vejce rudé
a to křidel písku dobře skryté bude,
skryté před žhavým plamenů žárem.
Z těch králek dvě padnou, třetí se skloní
před osudem vyšším, jenž bude tu pro ni,
a sílu křidel ohně dostane darem.*

*Pět vajec se vylíhne za nejjasnější noci
pět drácat se narodí a mír přinese
temnota se zvedne a světlem stane se
objeví se dráčata...*

PROLOG

Pětice drácat se prala. Už zase.

Mladí draci pobíhali mezi skalami, cenili zuby, sekali drápy a od zelených, červených a zlatých šupin se odráželo světlo vycházejícího slunce. Pět rozeklaných jazyků vztekle syčelo. Za nimi pod útesem narážely do písku mořské vlny, tlumeně, jako kdyby nechtěly soupeřit s křikem draků.

Bylo to trapné, krajně trapné. Nautilus rozpačitě zvedl oči k obřímu černému drakovi vedle sebe. Dráčata byla tolik zaměstnána pokřikováním, že si ho zatím ani nevšimli, a Nautilus litoval, že nedokáže číst Jasnovidovu mysl tak, jako Jasnovid bezpochyby dokáže číst tu jeho.

Taky litoval, že tu nejsou další zástupci Spárů míru, ale když se rozneslo, že se blíží ten nocilet, většina z nich najednou měla naléhavé povinnosti jinde. Úkryt mírového hnutí v příbřežních skalách byl dnes ráno skoro prázdný. Občas se z některé jeskyně vynořil čenich nějakého draka, zaznamenal Jasnovida a okamžitě zase zmizel.

Kromě pěti dráčat nebyl na vrcholu skal nikdo – se Spáry míru sice žilo několik dalších mladých draků, ale ty všechny uklidili mimo dohled.

Zjevně však nikdo nepovažoval za nutné varovat pět objektů Jasnovidova zájmu, že sem letí nebo že je bude hodnotit.

„Hm,“ řekl Jasnovid. „Jsou... plní energie.“

„Byli jenom záložní plán,“ odpověděl Nautilus omluvně. „Nikdo si nemyslel, že je budeme potřebovat. A už vůbec ne všechny – mysleli jsme, že možná tak jedno nebo dvě, kdyby se něco stalo těm hlavním. Nijak zvlášť jsme je nepřipravovali.“

„To vidím.“ Jasnovid přimhouřil tmavé oči, když písčiletka Zmije padla do pukliny a bahnolet Okroun okamžitě zakopl a zřítíl se na ni. Zmije zasyčela, otočila se a kousla Okrouna do ocasu. Okroun kníkovitě zanaříkal.

„Omluvte mě,“ řekl Nautilus. Viděl, k čemu se schyluje. Pokročil dopředu, chytil Zmiji za uši a odtáhl Olihníka, malého zeleného mořeleta, z cesty, než mu ostatní stačili podpálit ocas.

„Přestaňte!“ zasykl. „Nejste tady sami!“

Červený nebelet Ohník zaklapl tlamu a rozhlédl se po rozeklaných útesech nad mořem. Jasnovid postoupil do světla úsvitu a s majestátně zvednutou hlavou se na ně zahleděl.

„Já to věděla!“ vyhrkla malá nociletka Sudice. Seskočila z kamenného sloupu a hrdě zapleskala křídly. „Já věděla, že se na nás přijde podívat nocile! Neříkala jsem vám to snad?“

„Říkala?“ Okroun se poškrábal na velké hnědé hlavě.

„Ne,“ řekla Zmije.

„Podle mě ne,“ ozval se Olihník zpoza Nautilových zad.

„A i kdyby ano, taky jsi předpověděla zemětřesení, nové Spáry míru a že tenhle týden budeme mít ke snídani něco jiného než racky,“ řekl Ohník. „A jelikož se nic z toho nesplnilo, určitě chápeš, proč jsme tě asi přestali poslouchat.“

„Ale věděla jsem to,“ řekla Sudice rozmarně. „Viděla jsem to díky svým schopnostem! A předpovídám, že nám přinesl něco skvělého ke snídani. Nebo ne?“ rozzářila se na Jasnovida.

Ten pomalu zamrkal. „Hm. Nautilu, na slovíčko, prosím.“

„Můžu jít taky?“ zeptalo se černé dráče a přihopkalo blíž k Jasnovidovi. „Ještě nikdy jsem se nesetkala s jiným nociletem, ačkoliv samozřejmě cítím velice silné duševní pouto s celým našim kmenem.“

„Zůstaň tady.“ Jasnovid jí položil jeden dráp na hrud' a odstrčil ji k ostatním drácatům. Sudice si sedla a s odfrknutím si omotala ocas kolem pařátů.

Jasnovid sestoupil ze skal mimo doslech. Když se otočil, zjistil, že Nautilus stojí přímo za ním. Za ocas se ho držel ten mladý mořelet. Jasnovid se na Nautila nesouhlasně zamračil.

„Nemůžu ho s nimi nechat o samotě,“ bránil se Nautilus. „Kdykoliv se nedívám, jeden z nich ho pokouše.“

„Nebo všichni,“ popotáhl malý zelený drak.

Jasnovid zamyšleně mrskl jazykem. „Je jasné,“ promluvil za chvíli, „že ponechat drácata z proroctví v péči Spárů míru byla chyba. Ta skutečná i ta falešná.“

„Koho?“ zeptalo se dráče.

„Tiše,“ řekl Nautilus a zavřel dráčetí tlamu parátem. Všiml si Jasnovidova výrazu a honem dodal: „Přece si vzpomínáš, Olihníku. Učili jsme vás o proroctví. O válce mezi dračími kmeny.“

„O té, kterou chcete zastavit,“ přikývl Olihník. „Protože jsme ti dobří! Chceme mír!“

„Správně,“ řekl Nautilus. „V podstatě správně. Takže proroctví říká, že se zhruba před šesti lety vylíhlo pět drácat – mořelet, nebelet, bahnolet, pískelet a nocilet –, která ukončí válku. Vyberou, která ze sester by měla být novou královnou pískeletů: Žára, Plamena nebo Žhava.“

„Hm,“ udělal Olihník. „Hele, já jsem se taky vylíhl zhruba před šesti lety.“

„Vážně?“ podivil se Jasnovid. „Jsi sotva velký jako tříleté dráče.“

„Mám velkou osobnost,“ informoval ho Olihník, jako kdyby to říkal už tolikrát, že to každý musí vědět.

„A tvoji kamarádi jsou taky zhruba šest let staří,“ řekl Nautilus rychle.

„To nejsou moji kamarádi,“ zabručel Olihník. „Jsou to samí surovci, až na Sudici, která je vyložený magor.“

Jasnovid se ohlédl na Sudici, to nociletské dráče. Seděla na vrcholu pokrouceného skalního sloupu a předkláněla se k nim tak daleko, až to vypadalo, že jí hrozí bezprostřední nebezpečí ztráty rovnováhy a pád.

„Dobře, Olihníku,“ řekl Nautilus. „Ale co kdybys byl jedním z drácat z proroctví? Co bys tomu říkal?“

Malý mořelet se vchytrale podíval na Jasnovida. „Dostal bych poklad?“

„Dostal bys slávu a moc,“ odpověděl Jasnovid. „Pokud ovšem uděláš, co se ti řekne.“

„A co poklad?“ trval na svém Olihník.

Jasnovid se nevěřicně ohlédl na Nautila. „Snaží se snad se mnou smlouvat?“

„Mám rád poklady,“ nedal se Olihník. „Spáry míru stojí za houby, protože nikdo z nich nemá žádný poklad.“

„Vzdali jsme se pozemských statků ve jménu boje za vyšší cíl,“ ohradil se Nautilus. „Mír je důležitější než drahokamy a zlato.“

„Hm,“ utrousil Olihník. „Já bych měl radši zlato.“

„Byl bys ochotný vybrat královnu píschole, kterou ti doporučíme?“ zeptal se Jasnovid. „Pokud ano, snad bychom si mohli promluvit o zlatě.“

„No dobře.“ Olihníkovi se zablýsklo v očích. „Ale nechci, aby se toho účastnil i Ohník. Ten musí zůstat tady.“

„Proč? Co je špatného na vašem nebeletovi?“ zeptal se Jasnovid Nautila.

„Nic,“ řekl Nautilus. „Jenom se dnes nepohodli.“

„Stejně jako každý den!“ vykřikl Olihník. „Protože je to darebák!“

„O tom nebeletovi nebudeme polemizovat,“ zamračil se Jasnovid.

„To teda budeme pole-remizovat,“ vzplanul Olihník.

„Chovej se zdvořile, Olihníku,“ napomenul ho Nautilus unaveně.

„Předvídám, že toho budu litovat,“ vzdychl Jasnovid a zamračil se na oba mořelety, „ale výcvik drácat z proroc-

tví přebírám já. Až příliš dlouho byli vystaveni špatné výchově. Jednoznačně potřebují pevnější vedení.“

„Co to znamená?“ zeptal se Nautilus. Pod šupiny mu záležalo neurčité podezření. Podíval se na Olihníka. Možná měli vybrat jiného mořeleta, aby hrál roli falešného dráčete z prorocství. *Jestli Jasnovid Olihníkovi ublíží..., jestli se mu něco stane..., jeho matka mě zabije*, pomyslel si.

„To znamená, že půjdou se mnou,“ řekl Jasnovid a mávl ocasem.

„Kam?“ chtěl vědět Olihník.

„To zjistíš, až tam dorazíme,“ odpověděl Jasnovid. „A jestli poznáš, co je pro tebe dobré, přestaneš klást všetečné otázky a začneš dělat, co se ti řekne.“

„To zvládnou,“ řekl Olihník, „ale hodně štěstí s Ohníkem a Zmijí.“ Na okamžik se zamyslel. „A vlastně i se Sudicí.“

„Počkat, to ne,“ ozval se Nautilus. Pokusil se vyplnit svoji mysl šumem, aby mu nocilet nečetl myšlenky. „Nemůžete si je odvést. Až na Sudici, která je od vás, jsou všichni jejich rodiče u Spárů – tak jsme se vůbec dostali k jejich vejcím. Nebudou chtít, aby odešli.“

„Až na Okrouna,“ poznamenal Olihník. „Jeho mamce to bude fuk. Tak to u bahnoletů chodí.“

„Zavři zobák,“ zavrčel Jasnovid a studoval Nautila přimhouřenýma černýma očima.

Nemysli na to, nemysli na to, nemysli na to, opakoval si Nautilus v duchu.

„U tří měsíců,“ řekl Jasnovid znechuceně. „Tohle dráče je tvůj syn.“

Nautilus sklopil oči ke svým pařátům. Když se Spáry rozhodly sehnat záložní dráčata, zdál se ten nápad vážně dobrý. Olihník se vylihł zhruba ve správné době, i když ne přesně během nejjasnější noci. A znamenalo to, že všichni v hnutí s ním jednali jako s drahocenným tvorem, jímž taky podle Nautilova přesvědčení byl.

„Jistěže jsem,“ řekl Olihník. „Není to legrační náhoda? Páni. Jsem syn vůdce Spárů míru a ještě k tomu dráče osudu.“ Vypjal hrud. „Jsem ještě důležitější, než jsem si myslel.“ Vykročil k ostatním dráčatům, protože zapomněl, jako ostatně zapomínal docela často, že žádné z nich nechce slyšet o jeho důležitosti a že skoro určitě zanedlouho skončí s popálenou tlamou.

Nautilus sledoval, jak odchází, a uvažoval, jak se všechno mohlo tak zvrtnout. Proč Spáry souhlasily se spoluprací s Jasnovidem? Proč se vůbec rozhodly podílet na naplňování prorocství? A jak přišly o pravá dráčata? Tahle otázka ho přiváděla k šílenství.

Poštolka, Dunák a Bláník měli být schopni zvládnout pět dráčat, zvlášť uvězněných v tajné jeskyni. Místo toho pětice dráčat utekla, možná zabila královnu nebeletů Šarlatu, uvrhla Nebeské království do zmatku, poštvala královnu Korálu proti jejím spojencům, poničila palác mořeletů a zase zmizela do divočiny Pyrrhie.

Ještě horší bylo, že neměli koho potrestat. Poštolka a Dunák byli po smrti a Bláník unikl Spárům a slehla se po něm zem. A kdo ví, kde jsou teď dráčata nebo kdy se zase objeví s tím svým pozoruhodným talentem působit potíže a vyvolávat chaos.

„To je opravdu náhoda,“ odtušil Jasnovid po Olihníkově poznámce. Z jeho hlasu bylo jasné, že to na něj neudělalo valný dojem.

„No,“ řekl Nautilus, „říkal jsem si, proč ne? Jistě, nikdo z těch pěti se ve skutečnosti nevylíhl za nejjasnější noci. Jinak by to přece byla skutečná dráčata z proroctví, nebo ne? Ale jsou zhruba správného věku a zbytek nemusí nikdo vědět.“

„Až na ty, kteří byli u jejich vylíhnutí,“ podotkl Jasnovid. „Bylo by lepší, kdybychom mohli zabít všechny svědky.“

Nautilus zbledl. *Počítají se rodiče jako „svědci“?* napadlo ho, než se mu podařilo takové myšlenky potlačit.

„To vyřešíme, až bude třeba,“ řekl Jasnovid rázně. „Jelikož nemůžeme vědět, které z nich použijeme a kterých se zbavíme.“ Zamračil se na Sudici, která dychtivě vyslyšala Olihníka.

O Nautila se pokoušely mdloby. „Zbavíme?“ zopakoval.

Jasnovid si odfrkl. „No dobře, vynasnažím se, aby se to tvoje dráče nevrátilo rozseknuté na dvě půlky.“ Nakrabil čenich – vypadal téměř pobaveně. „Ale není snad nejdůležitější ze všeho mír, mořele? Neříkáš svým Spárům pořád dokola, že je třeba učinit jakoukoliv oběť, jen když skončí válka?“

„Ano, ale...“

„Náhradní dráčata, to byl ostatně tvůj nápad. A dobrý nápad, jak se ukázalo, protože ta původní jsou velice neuspokojivá.“ Jasnovid tiše zasyčel. „Proto se zbavíme těch nejnebezpečnějších. Jejich náhradníky vycvičím sám.“

Usmál se způsobem, z něhož Nautilovi přeběhl mráz po zádech.

„A pak zajistíme, aby proroctví bylo naplněno tak, jak má.“

An abstract, grayscale ink blot illustration centered on the page. The ink spreads in a complex, organic pattern, resembling a cloud or a splash of liquid. The edges are irregular and feathered, with varying shades of gray creating a sense of depth and movement. The overall shape is roughly circular but with many protrusions and folds.

1. ČÁST

NESTVŮRY Z PRALESA

1. KAPITOLA

Pršelo už pět dní.
Zářena to nesnášela.

Ani se jí nelíbily poznámky ostatních drácat o tom, že by si „jako dešťoletka“ měla tohle počasí užívat.

Rozhodně si ho neužívala. V podzemních jeskyních na dráčata nikdy nepršelo. Tenhle liják jí připadal nepřírozený, nezastavitelný a děsivě, nepříjemně mokrý.

Je mi jedno, jestli by se „pravému“ dešťoletovi tohle mělo líbit, pomyslela si, zatímco jí po čenichu stékaly kapky, prosakovaly jí šupinami a promáčely jí křídla, až je musela ztěžka vléct za sebou. A jestli ano, jsou každopádně divní. Žádný rozumný drak by si neměl užívat počasí, v kterém se tak těžko létá.

U tří měsíců, prosím, ať jsou to rozumní draci. Ať nejsou jako dešťoleti z příběhů.

Všichni říkali, že dešťoleti jsou líní a k ničemu, ale její kmen žil v izolaci v deštném pralese, kde je nikdo nikdy

nenavštěvoval, takže se všichni mohli plést. Zářena vážně doufala, že se všichni mylí.

Celá se oklepala a podívala se na zataženou oblohu. Chtěla víc slunce. Celý život jí chybělo, ačkoliv to netušila, dokud jí neozářilo šupiny v den, kdy opustili jeskyně. Klidně by snesla víc dlouhých, slunečných dnů.

Místo toho má tohle. Déšť. Bahno. Zase déšť. Ještě víc bahna.

A navíc ještě jednoho sténajícího, hekajícího, pomalého, zraněného mořeleta.

„Můžeme zastavit?“ funěl Bláník. „Potřebuju si odpočnout.“ Dovlekl se blátem k poněkud suššímu místu pod stromem.

Zářena se na něj podívala úkosem. Modrozelený drak sebou plácl na zem. Ostatní dráčata se taky zastavila a vyměnila si pohledy. Dnes šli, místo aby letěli, protože Bláník tvrdil, že to je pro jeho zranění lepší. A přesto je žádal o přestávky snad každých deset kroků. Zářena začínala mít podezření, že ve skutečnosti nechce, aby se dostali do deštného pralesa.

Ale proč? uvažovala. Skrývá snad něco? Souvisí to s mými rodiči?

Jako vychovatel, který ukradl její vejce dešťoletům, měl být Bláník užitečnou studnicí vědomostí o tom, odkud pochází. Místo toho vždycky jen něco zamumlal, kdykoliv se ho zeptali na draky z deštného pralesa.

Hlíňák přistoupil k Bláníkovi a podíval se na jeho zranění. Dokud mohli, ovazovali je chaluhami nasáklými mořskou vodou, ale teď byli příliš hluboko ve vnitrozemí.

Otrávené škrábnutí poblíž Bláníkova ocasu se změnilo v ošklivý šrám obklopený zčernalými šupinami a zdálo se, že čern postupuje každý den o něco dál. Nikdo z nich netušil, jak bojovat proti jedu pískeletů.

A navíc ani netušíme, proč Žára tolik prahne Bláníkově smrti. Totiž, já si taky myslím, že je hrozný, ale ona ho ani nezná. Zářena se podívala na Hvězdoplava, černého nocileta a nejchytřejší dráče, jaké kdy potkala – a tím by nejspíš zůstal, i kdyby znala víc než čtyři dráčata. Napadlo ji, jestli má Hvězdoplav nějakou teorii.

Hlíňák máchl ocasem v bahně. Tvářil se ustaraně. „Doufám, že mu dešfoleti pomůžou,“ řekl. „Tohle není zrovna jejich jed. A třeba budou mít víc nápadů než my.“

Zářena zaklepala křídly a odvrátila se. Bylo jí to jedno. Ostatní dráčata cítila ke starému vychovateli jakousi pochybnou věrnost, jako kdyby byla povinována ho zachraňovat.

Ona si zřejmě jako jediná pamatovala, že by ji klidně nechal zabít.

Krádež jejího vejce byl taky jeho nápad. Proroctví vyžadovalo nebeleta, ale když Spáry ztratily nebeletské vejce, ještě než se vylíhlo, Bláník se ho rozhodl nahradit dešfoletem. Je to jeho chyba, že Zářena musela vyrůstat v podzemí, daleko od domova a rodiny, a učit se o proroctví, ve kterém pro ni ani nebylo místo.

Pro ostatní to bylo snadné. Nad jejich osudem se nevznášely otazníky. Ale Zářena... Jestli měla pomoci se záchranou světa, proč proroctví nemluvalo o dešfoletovi? A jestli nebyla k tomuto velkolepému úkolu nutná, jaký měl její život vůbec smysl?

Možná to celé byl jeden velký omyl, ale když o tom začala přemýšlet, mívala divoké sny o tom, jak trhá Bláníka na kusy. Takže na to radši nemyslela. Osud si bude muset najít svoji cestu sám.

Ona teď mířila domů.

Větev nad Zářenou najednou poklesla a na hlavu jí steklo jezero vody. Se zasyčením uskočila a zvedla oči.

„Psst,“ sykla Tsunami shora. Seskočila na zem a rozhlédla se po šerém močálu. „Jdou sem dva bahnoleti, ale v tomhle počasí si nás nevšimnou.“

Nad močálem se převalovala hustá šedá mlha a ovíjela se kolem pahýlů stromů jako kouř kolem dračích rohů. Dalo se těžko poznat, jaká část dne právě je. Obloha byla jednolitě šedivá a zaléval je neustávající déšť. Zářena souhlasila s Tsunami: v takové slotě by si drak neviděl ani na špičky křídel, natož aby si všiml jiného draka.

„Přesto bychom se měli schovat,“ ozval se Hvězdoplav úzkostně. „Jsme jen jeden den letu od paláce královny Blatany. Jestli nás chytí...“

„Zase nás zavřou,“ vzdychl Hliňák.

Každá dračí královna, se kterou se setkali, se snažila dráčata udržet ve své moci. Z vězení královny Šarlatty v Nebeském království unikli jen díky Zářenině jedu – tajné zbrani, o níž nevěděla ani ona sama, dokud ji nepotřebovala.

Rozeklaným jazykem se dotkla zubů a podívala se k nebi. Pořád netušili, jestli královna Šarlata útok přežila. Vzhledem k tomu, jakou mají dráčata smůlu, si Zářena byla docela jistá, že Šarlata žije a plánuje nějakou hroznou pomstu.

Po útěku od nebeletů hledali bezpečí u Tsunaminy matky, královny mořeletů Korály. Korála se samozřejmě taky rozhodla, že je zajme. Zářenu to nepřekvapilo. Pokud šlo o proroctví, nedalo se věřit ani rodině. Všichni měli své vlastní představy o tom, jak by tahle válka měla skončit.

Takže pokud je královna Blatana najde na území bahnoletů, nejspíš je nepohostí čajem a nepropustí je.

Dvůr královny Blatany se nacházel u velkého jezera na jižním okraji království. Zářena si pamatovala mapu Pyrrhie a zamrazilo ji, když si něco uvědomila. Jestli má Hvězdoplav pravdu a oni jsou vzdáleni jen den letu od jejího paláce, musejí zároveň být den letu od deštného pralesa. Od pralesa... a Zářenina kmene.

Pak budu někam patřit. Dešfoletům bude fuk, že nejsem v nějakém proroctví.

„Zářeno,“ napomenula ji Tsunami. „Jasně žlutých šupin by si všimnout přece jenom mohli. Zamaskuj se.“

Zářena sklopila oči a spatřila, že se jí na šupinách objevil vzor zlatých hvězd. Pokud věděla, znamenalo to štěstí nebo vzrušení a během života je na sobě viděla jen velice zřídka. Dohánělo ji k šílenství, když její šupiny měnily barvu, aniž by to po nich chtěla. Dělalý to až příliš často. Musela potlačovat každou silnou emoci, aby ji celou nezaplavila.

Soustředila se na trvalé plískání deště v okolním močálu a na husté hnědé bláto, které jí čvachtalo mezi drápy. Představila si, jak se mlha ovíjí kolem jejích křídel, proniká do mezer mezi šupinami a rozšiřuje se jako šedé mraky převalující se po obloze.

„A je pryč,“ poznamenala Tsunami.

„Pořád je tady,“ ozvala se Sluněčka, připlížila se k Záření a vrazila do jednoho z jejích křídel. „Vidíte? Přímě tady.“ Natáhla pařát, aby se jí dotkla, ale Zářena ustoupila mimo dosah. Sluněčka kolem sebe ještě chvíli hmatala, ale pak to vzdala.

Malá písčoleťka byla posledních pár dnů nezvykle tichá. Zářena odhadovala, že Sluněčka taky nesnáší déšť – pouštní draci byli zvyklí na žhavé horko, pálení slunce a nekonečnou modrou oblohu. I tak podivně vypadající písčoleťka jako Sluněčka měla instinkty svého kmene.

Hlíňák byl vlastně s počasím spokojený jako jediný. Pouze bahnolet dokázal ocenit čvachtání pod pařáty při chůzi močalem.

Hvězdoplav najednou otočil hlavu. „Myslím, že cítím, jak sem někdo jde,“ zašeptal a rozechvěl se od rohů po nohy.

„Žádnu paniku,“ zašeptala Tsunami v odpověď. „Hlíňáku, ty schovej mě a Sluněčku. Hvězdoplave, najdi si nějaký stín a nasad' ten svůj trik s neviditelným, hrůzou ztuhlým nociletem. Zářeno, ty můžeš zastínit Bláníka.“

„Ne, díky,“ odmítla Zářena okamžitě. Nehodlala se přiblížovat k Bláníkovi, ani aby mu zachraňovala život. „Schovám Sluněčku.“ Nerada se dotýkala jiných draků, ale Sluněčka byla lepší než Bláník.

„Ale...“ začala Tsunami a dupla si.

Zářena si jí nevšímalá. Zvedla jedno křídlo a přitáhla malého zlatého draka k sobě. Když křídlo zase spustila, Sluněčku ukrylo Zářenino šedohnědé maskování.

„Páni,“ řekl Hlíňák. „To bylo divné. Jako kdyby Sluněčku pohltila mlha.“ Při slově *pohltila* mu žalostně zakručelo v břiše a on zahanbeně zašoupal nohama.

Hvězdoplav se podíval na místo, kde ještě před chvilkou byla Slunéčka, a zařal drápy do bahna.

„Je v pohodě,“ řekla Zářena. „Poslouchej jako hodné dráče, jinak tě Tsunami předhodí úhořům.“

Tsunami se zaškaredila, ale Hvězdoplav se odsunul k temné dutině ve stromě, kde jeho černé šupiny splynuly se stínem.

Ted' už to slyšela i Zářena: *dus-čvacht-dus-čvacht* obřích pařátů blížící se močálem k nim. Horko Slunéččiných šupin ji nepříjemně hrálo do boku.

Bláník se během jejich rozhovoru nepohnul. Ležel schoulený u kořenů stromu s čenichem položeným na ocase a nešťastným výrazem.

Hlíňák dovedl Tsunami vedle Bláníka a roztáhl svá křídla odstínu bahna, aby je oba schoval. Nebylo to dokonalé řešení – na jedné straně vyčníval modrý ocas, na druhé zase špička modrozeleného křídla. V téhle mlze ale nejvíc ze všeho připomínali hrbolatý blátivý pahorek, a to by mělo stačit.

Dus. Čvacht. Dus. Čvacht.

„Tahle hlídka se mi nelíbí,“ zabručel hluboký hlas. Zářena málem nadskočila. Znělo to, jako by dotyčný promluvil jen dva stromy od ní. „Podle mě jsme moc blízko toho strašidelného pralesa.“

„Ve skutečnosti tam nestraší,“ odpověděl druhý hlas. „Víš přece, že tam žijou jenom ptáci a ti lenoši dešfoleti.“

Zářena se musela roky cvičit v sebeovládání, a tak sebou teď ani netrhla. O „líných dešfoletech“ slyšela každou chvíli mluvit vychovatele. Bylo jí však krajně nepříjemné, když to teď říkal naprostý cizinec.

„Kdyby to byla pravda,“ namítl první hlas, „Její Veličenstvo by nás tam nechalo lovit. Jenže ona ví, že to není bezpečný. A slyšela jsi ty zvuky v noci. Chceš mi tvrdit, že takhle vřeští dešfoleti?“

Vřeštění? Slunéčka pod Zářeniným křídlem nepatrně potočila hlavu, jako kdyby nechtěla, aby jí uniklo jediné slovo.

„A to nemluvím o mrtvolách,“ zahučel první hlas.

„To není kvůli nějaké pralesní nestvůře,“ odpověděla druhá strážná, ale v hlase se jí ozývala nejistota. „Může za to válka. Partyzánské útoky, které nás mají vyděsit.“

„Až tady dole? Proč by mořeleti nebo ledoleti chodili až sem, aby zabili tu a tam jednoho nebo dva bahnolety? Všude jinde probíhají větší bitvy.“

„Pojď rychleji,“ řekl druhý hlas stísněně. „Vážně by nás měli nechat hlídkovat v trojicích a čtveřicích, a ne jen ve dvojicích.“

„To mi povídej.“ *Dus-čvacht-dus-čvacht.* „Tak co si myslíš o situaci u nebeletů? Jsou pro Rubínu, nebo myslíš...“

Zářena napínala uši, ale oba hlasy se rozplynuly v mlze a čvachtání se brzy vytratilo z doslechu. Kéž by je mohla sledovat – hrozně moc chtěla vědět, jaká je situace u nebeletů. Třeba si její přátelé nevšimnou, když se na okamžik odplíží.

„Hned se vrátím,“ zašeptala Slunéčce, zvedla křídlo a vykročila od ní.

Slunéčka ji chytila za ocas. „Nechod,“ zašeptala s vykulenými očima. „Není to bezpečné! Slyšela jsi, co říkali.“

„O pralesních nestvůrách?“ Zářena obrátila oči v sloup. „To mi starosti nedělá. Nepůjdu daleko.“ Setřásla Slunéčku

a odplížila se za vojáky. Opatrně našlapovala na suchá místa, aby její pařáty nečvachtaly v bahně.

V močálu panovalo tísnivé ticho, obzvlášť teď, když mlha pohlcovala většinu zvuků. Snažila se následovat vzdálené hučení hlasů a to, co považovala za kroky bahnoletských pařátů. Po chvíli už ale neslyšela ani ty.

Zastavila se a poslouchala. Ze stromů kapal déšť. Voda vlezle pronikala mezi větvemi. Tu a tam z bláta vybublal vzduch, jako kdyby močál škytl.

A pak ticho prořízl výkřik.

Zářeně se leknutím zvedl límec a na šupinách se jí zakliskaly bledě zelené pruhy. Potlačila hrůzu a vrátila se k šedivým a hnědým odstínům.

„Zářeno!“ zavolala Sluněčka někde za ní.

Bud' zticha, pomyslela si Zářena vztekle. Nepřitahuj k sobě pozornost. Ať nikdo neví, že tady jsme.

Ostatní dráčata zřejmě napadlo totéž a umlčela Sluněčku, protože se už nic dalšího neozvalo.

Pokud to předtím nevykřikl jeden z nich. Ale to nebylo možné. Jekot se ozval odněkud zepředu.

Zářena zkontrolovala svoji barvu, aby se ujistila, že je dobře maskovaná, a spěšně vyrazila mezi stromy ke zdroji výkřiku.

Mlha byla tak hustá, že málem přehlédla dva tmavé hrboly připomínající padlé kmeny stromů. Uvědomila si ale, že stojí na dračím ocasu, a uskočila.

Na bahně leželi dva hnědí draci v kalužích krve, které už smýval déšť. Oba měli hrdla tak rozsápaná, že se jejich hlavy málem oddělily od těl.

Zářena se zahleděla do převalující se šedivé mlhy, ale nic se v ní nehýbalo, jen déšť.

Ti bahnoletští vojáci byli mrtví a nikde ani stopy po tom, co je zabilo.

2. KAPITOLA

Připomeňte mi, proč jdeme k místu, kde žije nějaká nestvůra, odkud se ozývá vrískot a kde něco zabíjí draky,“ řekl Hliňák.

„Mohli bychom jít k ledoletům,“ navrhl Hvězdoplav.

„K ledoletům, ano!“ souhlasil Hliňák. „To zní skvěle. Pojdme k nim. V Ledovém království nejsou žádní záhadní drakovrazi, nebo ano? Co tam nahoře mají za zvířata? Tučňáky? Vsadím se, že bych tučňáka přepral. I dva. Nebo ne? Jak jsou velcí? Možná radši jenom jednoho.“

„Abychom tam mohli umrznout,“ řekla Zářena. Někáká fáma a dva mrtví vojáci ji nezaženou od domova, když už je konečně tak blízko. „Úžasný plán, Hvězdoplave. A to nemluví o tom, že Ledové království je přes půlku světadílu odtud, zatímco deštný prales je přímo tady.“

„A kromě toho Bláník určitě nevydrží až do Ledového království,“ ozvala se Slunéčka. Nervózně zvedla hlavu ke stromům, které se zdály být čím dál vyšší.

Cestou taky stoupala teplota a v liánách nad hlavou Zářena zahlédla záblesky barev. Jasnou sluneční žluť, červeně a modř, což sice mohli být ptáci nebo květy, ale rozhodně nešlo o typickou hněď, hněď a ještě jednou hněď království bahnoletů. Zářena si tím nebyla jistá, ale odhadovala, že už jsou v pralese.

Mokřadní stromy pokroucené jako pařáty nechali půl dne cesty za sebou, stejně jako těla těch bahnoletů. Tsunami chtěla prohledat okolí, jestli nenajdou nějaké stopy, ale ostatní dráčata ji přehlasovala, když je Hvězdoplav upozornil, že by se dostali do opravdu vážného průšvihy, kdyby je někdo přistihl na místě činu dvojnásobné vraždy... a navíc, ať už oba vojáky zabil kdokoliv, nemohl být daleko. To stačilo, aby všichni, dokonce i Bláník, zbytek noci letěli a přistáli, teprve když vyšlo slunce a oni si si potřebovali najít něco k jídlu.

„Vidíte?“ řekla Zářena Hlíňákovi a Hvězdoplavovi. „I Slunéčka se chová odvážněji než vy dva strašpytlové.“

„I Slunéčka?“ vybuchla píscoloetka. „Co to má znamenat? Já jsem statečná! Pořád!“ Mrskla ocasem a uhnula, když se ji Hlíňák pokusil pohladit po hlavě.

Korunami stromů pronikaly jednotlivé paprsky teplého slunečního světla a ozařovaly je. Zářena nechala svoje šupiny, ať se zbarví, jak jen chtějí. Po celém těle se jí rozlila listová zeleň, tu a tam doplněná o jantarové proužky. Líbil se jí pocit, že ladí se stromy a slunečními paprsky.

Brzy tam budeme, pomyslela si s natěšeným zachvěním. Ale nesmím doufat v bůhvíco. Možná to nebude takové, jak jsem si představovala. Musí to být lepší než život v podzemí, uvězněná

v jeskyni s vychovateli, kteří mě nenávidí. Myslím, že jsem nenastavila laťku moc vysoko.

Vlevo od nich něco zašustilo, ale když se Zářena prudce otočila, uviděla jen rozcuchaného šedivého lenochoda, který visel ze stromu a ospale na ni mrkal.

„Už jsem říkal, že mě tohle místo znervózňuje?“ zeptal se Hlíňák.

„Jenom asi tisíckrát,“ odpověděla Zářena.

„Kéž bychom věděli, o čem mluvili ti bahnoleti,“ řekla Slunéčka. „Jak můžou žít hned vedle pralesa a nevědět, proč je nebezpečný?“

„Jak můžou dešťoleti žít v pralese, pokud je tak nebezpečný?“ odtušila Zářena.

Bláník si potichu odrfrkl – první zvuk, který za dlouhou dobu vydal. „Protože to jsou dešťoleti,“ zahučel. „Nejspíš si toho ani nevšimli.“

Zářena ho probodla pohledem. „Možná by sis přál dostat zásah jedem i na druhé straně ocasu, abys byl souměrný,“ zavrčela.

Tsunami se otočila a chytila Bláníka za tlamu. Větší mořelet překvapeně vyprskl a pokusil se jí vymanit, ale Tsunami ho držela pevně a upřeně se mu dívala do očí.

„Dobře, to by stačilo. Co víš?“ vyjela na něj. „Jsi z nás jediný, kdo byl v deštném pralese. Žije v něm nějaká nestvůra?“ Dost nešetrně zacloumala Bláníkovou tlamou. „Přestaň se tvářit jako zmoklé kapradí a řekni nám, co víš.“

„Nic,“ zamumlal Bláník přes Tsunamino sevření.

„Dupni mu na ocas,“ navrhla Zářena. „Nebo ho dloubni do toho škrábnutí. To ho rozmluví.“

„Nebud' tak hrozná,“ napomenula ji Slunéčka. Šťouchla vychovatele čenichem do ramene. „Bláníku, prosím, varuj nás, jestli něco víš. Není to bezpečné ani pro tebe.“

Bláník si vzdychl a Tsunami ho pustila.

„Přísahám, že o žádné nestvůře nic nevím,“ řekl. „Když jsem se sem propízlil, abych ukradl Zářenino vejce, neviděl jsem nic nebezpečného. Bylo to úplně snadné. Byl jsem tady večer před nejjasnější nocí, takže se dalo poznat, která vejce se co nevidět vylíhnou, jedno jsem prostě vzal a odletěl s ním zpátky k horám. Nenarazil jsem ani na dešťolety, natož na nějakou příšeru.“

„Moji rodiče nehlídali hnízdo?“ zeptala se Zářena.

Bláník sklopil oči k pařátům a zavrtěl hlavou.

To nic neznamená, pomyslela si Zářena, ale vzpomněla si na vesnici bahnoletů a Hliňákovu matku, která prodala jedno vejce Spárům míru za dvě krávy. Vůbec Hliňáka nepostrádala a rozhodně ho nechtěla zpátky. Zářena doufala, že její rodiče takoví nebudou.

Hliňák i Tsunami se dočkali zklamání. Možná představují dračí rodiče vždycky zklamání, zejména když roky sníte o tom, jací by mohli být.

Zářeně bylo v podstatě jedno, jestli jsou její rodiče ti nejúžasnější draci na světě. Chtěla se jen setkat s jinými dešťolety a ukázat svým přátelům, že všichni nejsou jen líní ploodožrouti, jak si ostatní kmeny myslí. Se svými maskovacími šupinami a tajným jedem určitě musejí být houževnatější a silnější, než kdokoli tvrdí.

„Možná je to nová nestvůra,“ napadlo Hliňáka. „Která přišla do pralesa až po tom, cos tu před šesti lety byl ty.“

„Možná,“ připustil Bláník. „Spáry sem nikdy nikoho neposlaly.“

„Já vám o zdejšími území taky nemůžu moc říct,“ řekl Hvězdoplav a ustaraně si prohlédl jeden svůj dráp. „O dešt-ném pralese a dracích, kteří v něm žijí, jsme neměli skoro žádné svitky.“

To Zářena věděla. Zapamatovala si každou zmínku o deš-foletech, kterou kde dokázala najít, ale ani všechny dohromady jí v podstatě nic neřekly. Existoval jeden svitek s názvem *Nebezpečí deštného pralesa*, takže věděla docela dost o tekutých pískách, jedovatých hadech a smrtícím hmyzu, ale ani tenhle svitek se skoro nezmiňoval o dešfoletech a rozhodně ani o tvorech dost velkých, aby zmasakrovali vojáky bahnoletů.

Všichni nadskočili, když jim něco zašvitořilo ve větvích nad hlavami.

„To byla jenom opice,“ řekla Zářena důrazně a dala si pozor, aby její šupiny nezměnily barvu. „Nebo... tukan nebo tak něco.“

„Můžeme jíst tukany?“ zeptal se Hlinák s nadějí.

„Jenom když je chytíme,“ řekla Tsunami, protáhla si křídla a vzhledla k větvím a liánám nad sebou.

Zářena už neměla hlad, když teď konečně vyšlo slunce. Každý dotyk slunečních paprsků ji zasycoval líp než sebelepší kráva. Provinile si vzpomněla na palác nebeletů a umě-lý strom, na kterém ji královna Šarlata vystavila jako součást pokladu.

Tam bylo tolik slunce – zvlášť po celém životě prožitém v podzemí. Královna Šarlata nechávala Zářenu vyvážet na sluneční světlo a Zářena mohla celý den měnit barvy dle